

Губелъ, Курфала, Бали-бунаръ, Калфакюй, Наидакли, Гюмюмли, Чомлекларъ, Сюлеманъ и Карабурунъ. Имаше и черкези отъ Хано и татаре отъ Минерети и Аранъ-ходжа. Тѣхъ ги водеше Склимхъ Гирей, названъ Пандоклийски Султанъ.

Шефкетъ-паша остави Бонарджикъ съ намѣреніе да разори и околнити села, за което и получи една депеша отъ Одринъ отъ сердаръ-кекремъ Абдулъ Керимъ-паша, въ която му се заповѣдваше да развали всяка та околностъ. Благодарение на смѣлото посрѣдствование на владиката Серафима, тия села се спасиха. Той отиде въ лагеръ тѣ на Шефкетъ-паша, стана поръчителъ за тѣхната вѣрностъ и сполучи, подиръ като притърпѣ голѣми унижения, за да получи прощение за много лица, които бѣха невинни. При всичко това, много села се ограбиха: въ околностъ та на Мурлукъ-ходжа една цръква бѣше ограбена и осквернена, и отъ 7,000 овце въ таа околностъ, останаха само 24. Власть та ако и да призна, че Шефкетъ-паша не признатъ за отговоренъ за безреднината и за загибити, така съиго и за несигорностъ та, што владѣе и днесъ въ таа страна, тиа го назначи за маршалъ на палатъ тѣ за награда на повѣдението му.

Размирица въ Търновската областъ.

Дългий редъ отъ неправди, злоупотрѣблениа и бесчовѣчности, направени врѣхъ гърбъ тѣ на Българети отъ турски ти житили, а оште повече отъ власть та, докараха българети въ такъво раздрознително състояние, отъ което трѣбоваше да се избаветъ съ въстание.

Нѣколко младежи не намѣриха друга леснина да обадетъ на срѣдоточното правителство и на великити християнски сили голѣмото си тегло, освѣнъ да се повдигнатъ и да образовать три малки чети, една при Търново, друга при Тръвна, и третия при Габрово. Първата бѣше съставена отъ Рѣховчане, които ги обраха турцити, тѣхнити съсѣди, подъ прѣдлогъ да трѣсетъ оръжия.

Таа чета, водена отъ попъ Харитона, сполучи да се отегли въ планина та; нѣ погонена отъ редовна войска и турски селане, побѣгна въ манастиръ съз. Арханг. Михаилъ, близу при Дръново, дѣто се обиколи. Поканени да се прѣдадатъ, въстаницити поискаха врѣме 24 часа да си кажатъ оплакването, таа имъ просба се отхвърли и при пристигането отъ Шуменъ на Фазли-паша съ два тона, манастиръ тѣ се бомбардира. Запозени отъ ноштъ та и отъ снѣгъ тѣ, който валѣлъ на голѣми влакна, много отъ въстаницити сполучиха да побѣгнатъ.

На другата утринна 75 въстаника, които бѣха останали въ манастиръ тѣ излѣзоха безъ оръжия съ бѣлъ прѣпорець и искаха да се прѣдадатъ. Тѣхъ ги погубиха съ най-бесчовѣченъ начинъ по заповѣд на паша та, войвода та на войската. Мнозина насѣбоха на части; на мнозина отрѣзаха члѣнове ти прѣди да ги заколетъ, отъ стѣгане на мнозина се бѣха впили ремени-ти въ тѣлото имъ. Мнозина се одраха живи. Войска та, като стигна въ манастиръ тѣ, уби майката на настоятелъ тѣ, 80 годишна жена. Редовната войска даде бѣлѣгъ на баши-бозуцити да грабеть и тона грабежъ траа 50 дни.

Свещеннити съдове, църковнити одежди и въобщте всички ти нѣшта се оскверниха съ най-низъкъ начинъ; 9 монаха погинаха. Една частъ отъ